

fører for Forslagsstillerne, at det var ret vidtgaende, og han mente, at det Forslag, der nu var fremkommet, var bygget paa det andet Andragende, som var mindre vidtgaende. Det kan jeg nu ikke se, tværtimod forekommer det mig, at det Forslag, der nu er fremkommet, har Hovedtræk fælles baade med det ene og det andet af de to Andragender. Men navnlig for den Klasses Vedkommende, Forslaget i det hele taget ønsker at yde Hjælp, har det en ren socialistisk Karakter, idet det jo gaar ud paa, at Hjælpen ydes uden nogen som helst Selvhjælp. Det, hvori det afviger fra det socialistiske Forslag, er, at dette medtog hele Samfundet, medens Forslaget her kun medtager en enkelt Klasse af Samfundet — lader os sige, hvis vi vilde angive det talmæssigt: Folk med en Indtægt af op til en 1,800 Kr. Dersom man i det hele taget skulde bort fra det Princip, som nu er gældende med Hensyn til Ydelsen af Sygehjælp, Forsikringsprincippet, vilde jeg foretrække det første Forslag, for det, synes jeg, vilde være retfærdigere. Der er en hel Mængde Mennesker af den mindre bemidlede Mellemklasse, som lider haardt under Udviklingens Tryk, men som falder udenfor dette Klasseforslags Ramme, der udelukkende tager Sigte paa Arbejderne og med dem ligestillede.

Men baade den ærede Ordfører og andre ærede Talere have jo indrømmet, at Udviklingen af Sygekasserne paa det Grundlag, de nu staa paa, er god, og jeg kan heller ikke se andet. Det fremgaar jo ikke alene af de Tal, der allerede ere nævnte fra forskellige Sider, og som jeg derfor ikke skal gentage, nemlig Stigningen af Medlemstallet, men det gælder jo ogsaa med Hensyn til Kassernes indre Udvikling. Jeg forstaaer derved den Maade, paa hvilken Kasserne søge at imødekomme Kravene fra Befolkningen og i det hele taget at arbejde sammen med Befolkningen. Vi have jo nu mindst een Sygekasse i hver By, og i 95 pCt. af Landsognene have vi Sygekasser. Vi have Centralforeninger, som uden Omkostninger muliggøre Overflyttelse fra een Sygekasse til en anden, saaledes at Kasserne derved have opnaaet den Elasticitet, som er nødvendig under moderne Forhold. Vi have

et saa stort Gode for Befolkningen — og et Gode, som i høj Grad imødekommer Befolkningens Ønsker — som f. Eks. det frie Lægevalg, og der kunde nævnes andet, som viser, at den rent indre Udvikling i Kasserne holder Skridt med moderne Krav. Lad mig dernæst nævne Genforsikringsvæsenet indenfor Kasserne og den Byrde, som de uden at være juridisk forpligtede dertil have paataget sig, idet Loven af 1892 jo ikke forudsætter, at Behandlingen paa Tuberkulosesanatorier skal falde ind under Sygekassernes Virksomhed. Skulde man nu ud fra et socialdemokratisk Synspunkt frygte for, at Staten ikke i tilstrækkelig Grad kom til at yde Bidrag til denne Udvikling, saa er denne Frygt ugrundet, thi Bidragets Øgelse er jo en Følge af selve den Maade, paa hvilken Statstilskuddet er bestemt. Det maa jo stige sammen med Medlemsantallets Stigen, og det er jo ogsaa steget fra 345,000 Kr. i 1893 til 1,800,000 Kr. i 1907, som den højtærede Indenrigsminister nævnede. Denne Stigen i Statstilskuddet er jo naturlig og har sin Rod netop i det Princip, paa hvilket Kasserne staa: Hjælp til Selvhjælp.

Nu er Spørgsmaalet altsaa, om man skal gaa bort fra dette Princip, og jeg er da fuldkommen enig med den højtærede Indenrigsminister i, at dette Forslag i Virkeligheden betyder Silkesnoren til Sygekasseinstitutionen paa dens nuværende Grundlag; den vil ikke kunne bestaa, men vil lidt efter lidt visne hen. Hvis der var virkelige Mangler ved selve det til Grund liggende Princip af den Art, at man maatte bort fra det, vilde det ikke være afgørende for mig, men det maa jo først bevises. Man maatte, synes jeg, naar man vilde reformere paa dette Omraade, gaa ud fra en Revision af Sygekasseloven, og jeg kunde godt tænke mig, at en saadan kunde føre Udviklingen frem i den Retning, som de Herrer Forslagsstillere ønske. Jeg kunde f. Eks. tænke mig, at Udviklingen ogsaa fra anden Side skød derhen, at man søgte at løse et enkelt Spørgsmaal ud af den hele Opgave, f. Eks. Spørgsmaalet om Lægerne. Jeg kunde tænke mig en Ordning, der gik ud paa, at Staten i vid Udstrækning ansatte faste Læger, selvfølgelig anstændigt lønnede, og